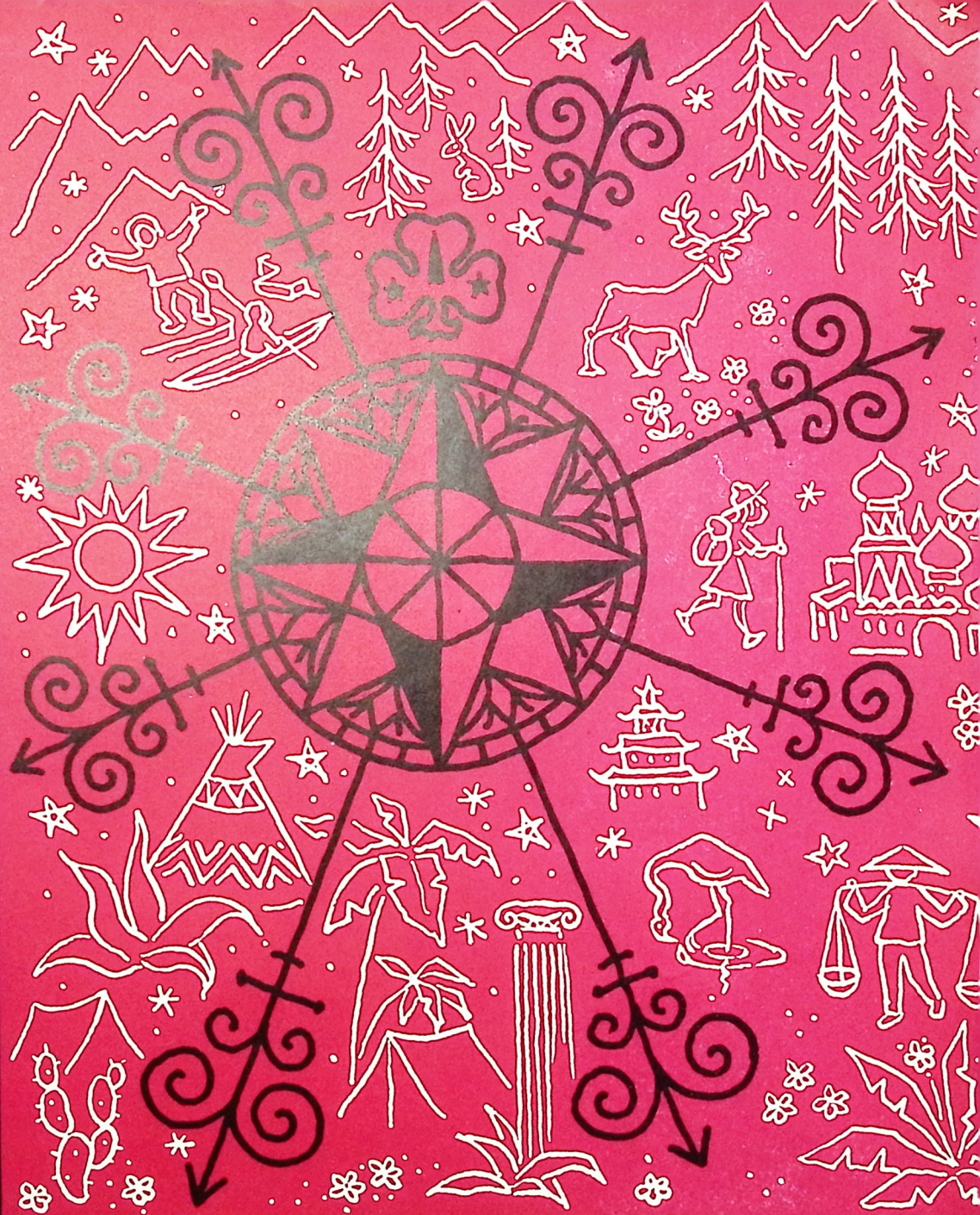

INDHOLD

Jul 1958	110	Vi klipper en julefugl ...	115
Sancta Lucia	111	Teen-age-sider. 116, 117, 118	
Luciabrod	112	Den fremmede fugl,	
Er du sløv og sløj og		Julenovelle	119
slap?	113	Frimærkeindsamlingen ..	120
Spejderbog til jul	115	Korsstingsserien	121

JUL
1958

– *Hvad I have
gjort imod
een af disse
mine mindste
brodre, have
I gjort
imod mig.
(Matth. 25)*

... OG DETTE SKULLE I HAVE TIL
TEGN: I SKULLE FINDE ET BARN
SVØBT, LIGGENDE I EN KRYBBE...

(Lukas 2,12)

Sancta Lucia – en lysets skikkelse

*En svensk spejder
fortæller om, hvordan Luciadagen
fejres i Sverige*

Midt i december, den 13., kommer Luciadagen, som af mange er forberedt længe i forvejen. I århundreder er den blevet fejret i Norden, selv om den ikke i gamle dage fejredes på samme måde, som vi fejrer den nu. Ingen ved, hvornår legenden om Lucia kom til Norden. I virkeligheden findes der flere legender. — Den almindeligste handler om den unge kristne jomfru, som havde så strålende øjne. En ung hedensk prins forelskede sig i hende. For at han skulle blive kristen, ofrede Lucia sine øjne, prinsen blev så overvældet af dette, at han gik over til hendes tro. Da gav Gud Lucia nye øjne, som var endnu smukkere. Endnu i dag anses blandt katolikker Sancta Lucia som øjnenes specielle skytshelgen.

En anden legende fortæller om en jomfru, som under forfølgelserne af de første kristne, ved natetid gik med mad til sine trosfæller, som havde skjult sig i katakomberne. For at have hænderne fri til at bære maden med, satte hun lys i håret, når hun gik ned i de mørke gange. Kan ske det er herfra lyskransen i håret stammer.

Mange regner nok lyskransen for et symbol på en helgenglorie og tænker måske på den Lucia, om hvilken der fortælles omtrent som følger: Lucia var en ung, skøn kvinde fra Syracus på Sicilien; for at hjælpe de forfulgte kristne, gav hun dem rige gaver, men blev angivet til myndighederne af sin trolovede. Da søgte man at anbringe

hende i et såkaldt kvindehus og at anklage hende for de værste forbrydelser. Ingen kunne imidlertid få hende med sig. Da søgte man at brænde hende, men ilden havde ingen magt over hende. Til slut blev hun henrettet med et sværd, og dette ansås som en særlig nåde, som kun vederfaredes romerske medborgere!

Fra Värmland kommer en anden Lucialegende, et sagn, som fortæller om en kvinde, som en gang under en streng hungersnød kom sejlene over Vänern og anløb forskellige havne. Overalt uddelte hun mad, kød og flæsk og mel, alt, hvad det hungrende folk trængte til. Og ved hendes hjælp reddedes

mange fra hungerdøden. — I alle fortællingerne er det samme grundmotiv: vi hører om en ung kvinde, som ofrer sig og sit eget for at hjælpe andre. I middelalderen ansås Lucianatten for at være en nat, hvor alt kunne hende. Da var alt troldpakked ude, den nat varede mørket længere end alle andre nætter, og ingen gik sikker på vejene. Da var det naturligt, at Lucia skulle fremstå som en mørkets og ondskabens besejrer, en lysskikkelse fremfor alle andre. At alt kan hende Lucianatten går igen i mange historier. Fra min barndom husker jeg, hvordan jeg prøvede på at holde mig vågen den nat, for det var også den nat dukkerne skulle kunne få liv og tale.

Rundt om i verden og særlig da i Värmland fejres Lucia med børn og unge piger klædt i

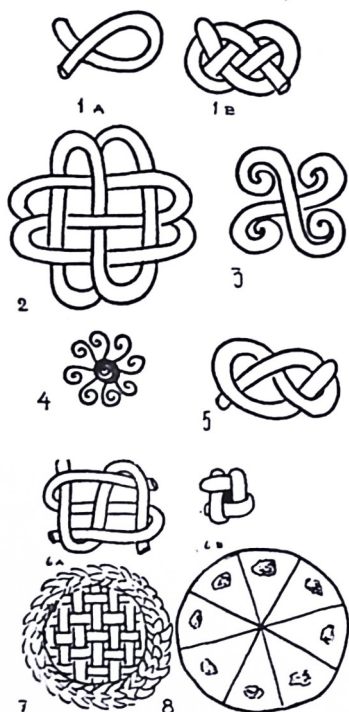
hvide klæder, som går rundt til venner og slægtninge i den tidlige, endnu mørke morgen, for med fortæring: god kaffe og duftende Luciabrød at bringe bud om lysets sejr over mørket. Da kan en meget sen nattevandrers møde mærkelige selskaber på gaderne. Under vinterkåberne anes de hvide kjoler og glitterstads. Kaffekander stikker op af kurvene, og kranse med lys og tyttebærris troner ovenpå hele herligheden. Faderen og moderen har fået deres Luciakaffe, de er blevet „lussade“ kaldes det, og nu går turen til klasselærerinden, venner og bekendte. Ved 7–8 tiden om morgenen lyser det alle vegne af levende lys, i kontorer og skoler, og duften af smeltet stearin minder om, at julen er ikke langt borte. Gerne står folk tidligt op for at høre den gamle Luciasang og for at nyde de traditionelle Luciabrød, som kaldes for „kat“ eller „kuse“.

I Lucias følge kan forekomme stjernedrenge og endogså en nisse, altsammen som en erindring om, at julen er på vej. På nogle steder har man også en „lussegubbe“, i Värmland kaldet Judas med pungen, hvilket naturligvis hentyder til den svigefulde Judas i Jesu følge. Judas med pungen skal have sort skæg og en stor skindpose. Han giver indtrykket af et dårligt menneske, som udgør en stærk kontrast til Lucia og hendes hvidklædte terner.

Dagens offentlige Luciafest er mere blevet til en skønhedskonkurrence, som mere og mere får karakter af et karnevals-optog, som passer dårligt ind i de gamle traditioner. Nej, Lucia hører hjemmene og gårdene til, og trods de summer, som de folkevalgte skønhedslucier samler ind, taber hendes glorie i glans, mere og mere.

Kå—Pe

Pigespejdernes redaktion ønsker alle sine læsere en god og glædelig jul!

Skulle vi bage rigtige Luciabrød i år?

Spejderboller og Safrankusar.

I Sverige plejer bagerne ved juletid at bage deres boller med safran i dejen og så snor de dejen på forskellige måder, for at gøre bollerne lidt festligere end sædvanligt. Den skik går langt tilbage i tiden, og i historiske oversigter kan man finde boller med navne som „Præstens hår“ eller „Kirkeporten“. Til luciafesterne, 13. december, bydes stadig lussekatte som på billede 3 og 4.

En spejderfører, som er meget interesseret i bagning, har her på billedet tegnet sådanne boller, som hun byder sine gæster 13. december.

Nr. 1 kaldes på fagsproget: syv-

hulkringle, men på spejdersproget kaldes den grønlandssteg. Nr. 2 er en tolvhalekringle. Nr. 5 er en rigtig spejderknop. Nr. 6 og 7 er en såkaldt fletbolle, men er samtidig en Gilwellknop. Nr. 7 er en særlig „juleaftens-kage“. På billede nr. 8 viser spejderføreren hvordan man laver gode gifter. En rund kage af dejg deles i 8 dele. Lidt mandelmasse lægges på hver trekant, og disse rulles løst udefra, ind mod spidsen og bøjes halvmåneformet.

Dejen er en god fast hvidebolledejs med safran, og nu er det bare om at komme i gang! God bagning!

Puckie

Hvor mange gange har jeres patrulje været på travetur i efteråret?

*Drag i solskin ud
som i regn og slud,
frejdigt smil om mund, er end vejen lang,
thi som sol og vind
bruner sundt din kind,
stormene styrker din gang ...*

Nu kan jeg ikke finde det igen. Men forleden dag, mens det regnede efterårsagtigt mod ruderne, faldt jeg ned i en stol og læste spejderblade fra hele verden. Iblandt dem var der et lille norsk blad, hvor der berettedes om en patrulje fra helt tilbage i tyverne, som havde holdt sammen op gennem årene; det hører man jo om iblandt, og det er altid svært hyggeligt, når mennesker holder sammen højt op i årene og stadig har noget godt og værdifuldt at mødes om. Men det, der gjorde mest indtryk på mig var, at en af denne gamle patruljes medlemmer fortalte, at patruljen havde ikke haft noget lokale eller rum, hvor den kunne mødes, skolerne sagde absolut nej, mødrene så lidt skævt til det her spejderi, og penge var der ingen af. Og hvad gjorde man så? Ja, det var da så ligetil: så mødtes man udendørs vinter og sommer 4 år i rad. Den, der skrev, mente, at det gode sammenhold, som altså

varede ved endnu, netop var opstået af, at disse 7 kammerater altid havde været på vandring i alle slags vejr, på alle årstider, de havde travet i øsende regn, der ikke kunne bruges til andet end til at trave i, de havde stået på ski i glitrende frost og var blevet flinke til det, de havde om foråret fundet de første anemoner af alle, og de kendte vej og sti overalt i nærheden; om sommeren havde de både vandret, roet og svømmet.

Det er helt vanskeligt for os i dag at tænke os den situation, at en patrulje slet ikke ville kunne finde tag over hovedet. Troppene har huse og hytter og lokaler, mange holder til i menighedshuse, en del patruljer har hemmelige huler, og har de ingenting, findes der altid en venlig mor, der åbner sine døre for patruljen. Se jer om i jeres egen patrulje, hvordan ville I kunne klare jer uden tag over hovedet? Hvordan ville det gå Hanne, som altid er bange for frisuren, så snart det blæser lidt? Hvordan ville det gå Lone, der får sting i siden, når hun har gået et kvarter? Hvordan ville Birgit klare sig, hun som altid regner med, at kilometer er noget, man tilbagelægger i bil og helst med maksimal hastighed?

Ja, nu ved jeg jo ikke, hvor god en friluftssam-

vittighed netop *I* har i jeres patrulje, men jeg får ind ad min dør mange tropsprogrammer, som jeg studerer med interesse, men det undrer mig nu om dage så lidt tid, der er afsat til ture, patruljeture synes at høre til sjældenhederne, — og jeg tænker på den patrulje, der sidste vinter skrev tak for en præmie, som var noget patruljekøkkenudstyr: „— men vi ved ikke rigtigt, hvad vi skal bruge det til, vi er så sjældent ude.“

Noget af det vigtigste i spejderliv er spejder-sport, friluftsspejderliv. Man kan øve sig fint inden-dørs med korttegning og teoretisk kompasaf-læsning, og man kan tegne fint i en arbejdsbog, hvor-dan en cykle lappes, og man kan samle i samme bog opskrifter på interessant primitiv mad. Og så kan man synge, så de duggede ruder er ved at sprænges i lokalet, om landevejen, som er vor egen, og om, at man selv er vandringsmand af fødsel og med foragt om de andre, som sad der inden vægge og var sløve og sløje og slappe — og ganske glem-me, at hvis man *er* vandringsmand af fødsel, så har man ihvertfald ikke fulgt sit kald!

Det er ikke helt så naturligt for piger at færdes i naturen, som det er for drenge, men de kan komme til at holde af det, og deres færden der i og med naturen kan give en spejder sundhed (og det rynker *I* på næsen af, for det lyder af levertran og kolde styrtebade), det kan give glæde (og det smiler *I* overlegent af, for det lyder som anbefaling af en klassisk bog, som ikke ser nær så spændende ud som et ugeblads kulørte omslag) — og det kan give *eventyr*. Aha! det sidste lytter *I* straks mere til. Ja, jeg tænker egentlig slet ikke på de gode lege med at være indianere, rumfartsskipper og hale-negre, man kan lege i en skov, og som man ikke kan lege i et lokale, — men det er klart, at mulig-hederne ude er større end inde for ordentlige lege eller sport i det hele taget. Nej, jeg tænker på noget andet, som er ved at degenerere hos spejdere af i dag, degenerere er et fint ord, der betyder så me-get som, at en evne er ved at gå i forfald. Og natur-glæden er ved at degenerere hos spejdere i dag, fordi den ikke bruges.

Eventyret i naturen oplever man ikke på en tropstur eller i en divisionskonkurrence, men alene og i patruljen, og når man er en stadig gæst, der kommer så tit, at man er hjemme der. Så er træ-erne nemlig ikke bare nøgne, grønne eller gule — men så har de tusinder af afskygninger, ahorntræet har sine og kastanjen sine, og der er en anden raslen i tørt bøgeløv end i andet løv. Så er ræve-graven ikke bare et hul i jorden — og hvem mon bor der? og så er det glemt, nej, så er det et sted,

man kommer tilbage til, og oh fryd om man en gang kom så tyst og så tidligt, at man så ungerne. Fugle er ikke bare noget, der siger pip i al alminde-lighed, hvis de ikke siger kra og er krager. Så er det en mangfoldighed og en spænding at finde ud af at skelne den ene fugl fra den anden.

Nu skal jeg lade være at skrive mere om dette, for så rynker *I* på næsen og siger, at jeg prædiker moral. Og det gør jeg på en måde også! For mig er nemlig det spejderliv, der leves i opvarmede huse, degenereret spejderliv — se forklaringen ovenfor!

Der stod engang i et drengespejderførerblad, at når en tropsfører ikke længere kunne se indianere i den grønne skov, så kunne han ikke være trops-fører mere, så kunne han blive divisionschef! Og det var jo meget vittigt. Men det var også alvor-ligt, og endnu alvorligere er det, hvis *I* heller ikke kan se indianere i den grønne skov! *I* er blevet så forvante og vante til at fare forbi i biler og busser og lyntog, en vej er bare et middel, ikke et mål i sig selv.

„Det er så koldt at gå ud om vinteren!“ siger nogle. Nej, det er det ikke, hvis man klæder sig på til det med skibukser, varm sweater og anorak. „Det er så vådt, når det regner!“ Nej, det er det ikke, når en regnfrakke koster 8,85. „Det er så dyrt at tage ud!“ Jeg ved ikke, — er det dyrere end at gå i biografen? — og hvor mange gange har *I* været i biografen i denne måned? „Det er så farligt med trafikken!“ siges der. Ja, det er det, men skulle det ikke være muligt at lægge turen, så cyklisterne und-gik den store trafik, men krydsede ud som andre små skibe på oprørt sø?

Jeg synes, *I* skulle snakke om dette i patruljen til næste møde. Spørg hinanden, hvor længe siden det er, *I* sidst så en indianer — spørg hinanden, hvor længe siden det var, *I* sidst var gennemblødt til skindet — spørg hinanden, om *I*, som kalder jer „ræve“, „bambier“, „falke“, „høge“ og jeg ved ikke hvilke stolte dyr, om *I* virkelig vil være dege-nererede stuespejdere, som bare farvelægges i en bog, hvad andre oplever!

Gem trave-, vandre- og gåsangene, til *I* er ude i vejret, og læg mærke til, hvor meget bedre de bliver af at blive sunget i frisk luft.

Jeg sender jer alle, grønne og blå pigespejdere i Danmark, en venlig hilsen og ønsker jer en vinter, hvor *I* kan få meget frisk luft og se mange indi-anere i skoven — og ender med de første linjer af en sang, vi sang i tyverne:

„Jo, du sad der inden vægge
og blev sløv og sløj og slap —“

Annesofie

POSTBOXEN

Mange amerikanske sp. i alle aldre, en enkelt kan få oversat af en bedstemor. Husk på Skotland, England og Tyskland, men tålmodighed, hvis jeg ikke har en passende alder med det samme.

Der er kommet nogle hollandske adresser, enkelte tyske, mange engelske, lige fra 11½ år til 40 år, og jeg skaffer peninder fra hvilket som helst land, hvor spejderarbejdet er internationalt anerkendt, dog må man have lidt tålmodighed.

Brevskrivning er et dejligt vinterarbejde.

Fromse

Vi ønsker os spejderbøger til jul!

PIGESPEJDERBOGEN

I „Førerbladet“ læser jeg, at nu er den ny reviderede udgave af *Pigespejderbogen* kommet. Og det er klart, den må vi ønske os til jul! Den er gennemarbejdet og revideret og omskrevet af den flyvende og farende rejseinspektør, Birthe Guldmann, og hvad hun ikke ved om, hvad vi allesammen skal vide, er overhovedet slet ikke værd at vide.

Derfor må vi alle fra patruljeførere og øfter og nedefter og henefter og til siderne, ønske os håndbogen til jul!

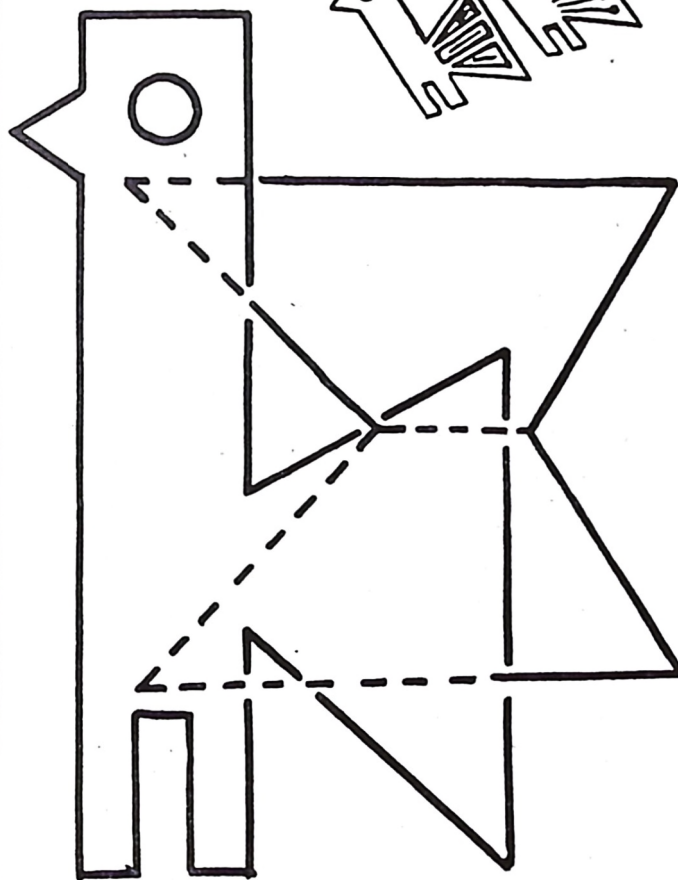
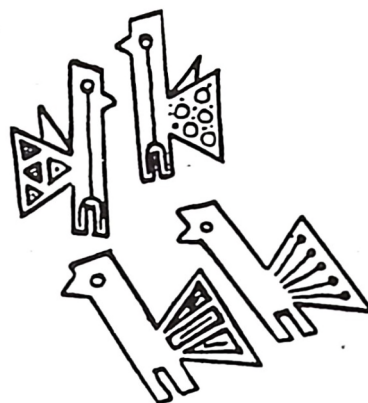
EN SPEJDERQUIZBOG

Det er så moderne at quizze og gætte og tabe og vinde med godt humør nu om dage! For at være på højde med situationen har Samlerens Forlag ladet fire forere, en fra hvert af spejderkorpsene, samle en *spejdernes quizbog*. Der bliver 120 sider med spørgsmål om alt mellem himmel og jord, som seniorer, spejdere, blåmejsere og til nød forældre bør vide. Bogen er lavet sådan, at patruljeføreren eller tropsføreren eller en hvilken som helst anden forer kan gribe bogen og fylde nogle ledige kvarter ud med den. Men den kan også bruges som arbejdsbog: Hvem vil stille op til quiz til næste møde i FN? og så ser man, om der er en eller flere, der vinder ære, båndlakrids eller pebernødder på deres viden. Der er naturligvis også tænkt på, at spejderforældre også må stille op til quiz til en forældreaften: Hvad ved De om spejderbevægelsen? De fire forere, der har arbejdet med bogen, har håbet på, at bogen, som var skabt i fællesskab, også ville fremme fællesskabsfølelsen gennem en øget viden om hinanden, som arbejdet med den lille bog kan give.

Den kommer i begyndelsen af december og koster kr. 5,85.

Lav en jule-fugl

af karton

En fugl til dekoration laver I af emaille- eller reklamekarton i forskellige farver.

Fuglen består af 3 dele, 2 dele krop og 1 del vinger. Tegn efter diagrammet, klip ud med en skarp saks eller skær med kraftig kniv i kartonen.

Lim kroppens 2 dele sammen, men ikke vingerne. Klip så ekstravingerne, bøj dem fra midten og anbring dem mellem vingerne på fuglekroppen, hvortil de klistres.

Til sidst males vingerne i glade farver og monstre — farvet glanspapir kan også bruges.

Opskriften kommer med mange glade hilsener fra Sverige!

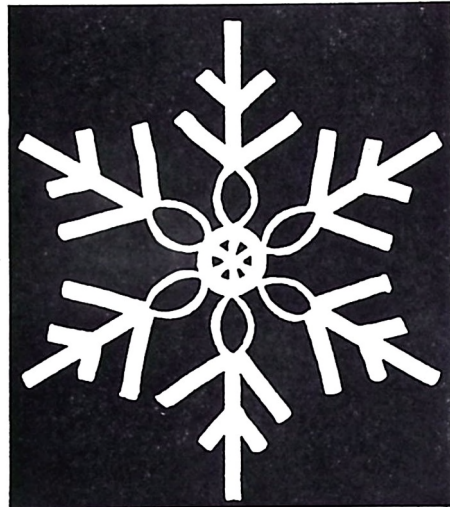
Man skal ikke
stille sit lys under
en skæppe

11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16 -

Specielt for de 11-16 årige

11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16 -

Man lærer ikke for
skolen,
men for livet

Her har I en polsk stjerne!

I har sikkert set mange af den slags rundt om i bladene, og I ved nok også, hvordan man laver den, nemlig ved at folde et kvadratisk papir sammen nogle gange, tegne et mønster herpå og klippe. Man kan lave meget store og meget fine stjerner af denne slags. Man kan også lave dem flerfarvede ved at indflette små cirkler, streger og trekanter i mønsteret. I øvrigt er det en meget taknemmelig kunst at klippe disse stjerner, thi resultatet bliver næsten altid nydeligt, forudsat at man har foldet papiret ordentligt og klippet pænt.

Og er I klar over, hvor mange julegaver polske stjerner kan bruges til? For det første kan de store og flerfarvede gives væk som billeder, hvis I klæber dem op på et stort karton. Skal det være helt fint, kan I købe et glas hos glarmesteren og selv ramme det ind med sorte eller hvide klæbestrimler. Det er så dyrt at lade glarmesteren gøre det hele.

Endvidere kunne I dekorere en almindelig hvid, glat lampeskærm med forskellige sådanne stjerner, det ville se

festligt ud. Lampeskærmen kunne I enten købe billigt eller selv lave den af et skelet og noget karton.

I kan naturligvis selv finde på flere julegaver, der kan pyntes på denne måde.

Ellers ville jeg foreslå jer selv at lave de julekort, I sender ud, netop ved at dekorere dem med en polsk stjerne.

Jeg har tit tænkt på, når jeg kiggede i udenlandske blade, og franske i særdeleshed, at der er meget, der glimrende kunne bruges til at hænge op på væggen. Der er reproduktioner i smukke farver og gode fotografier så teknisk blændende taget, at man næsten synes, at fotografier er en kunstart. Hvis I har fine udenlandske blade af denne slags liggende eller måske nogle kunsttidsskrifter, som I gerne må klippe i, var det så ikke en god idé at indramme et sådant billede og forære det i julegave?

Jeg har set jeres jubilæumskonkurrencebøger, og jeg var meget imponeret af dem. Mon ikke nogle af jer, der

har været med til at udsmykke disse bøger, har en lillebror eller -søster, som ville være henrykt for en bog af samme art, I selv havde lavet med avisudklip fra alle mulige lande, tekst og måske lidt tegninger til? I kunne jo også illustrere et eventyr, om det så var af Grimm, H. C. Andersen eller et, I selv havde digtet.

Fra min boghylde ...

„Uden gaver bliver julen ingen jul,“ brummede Jo. Hun lå henne på kamintæppet.

„Det er frygteligt at være fattig,“ sukkede Meg og så ned ad sin gamle kjole.

„Jeg synes ikke, at det er retfærdigt, at nogle piger skal have smukke ting i overflod og andre slet ingen,“ tilføjede Amy med et lille krænket snøft.

„Vi har da far og mor og hverandre,“ sagde Beth tilfreds henne fra sin krog.

Hun sagde det så kont, at de fire ansigter klarede op i lyset fra kaminen, men de blev triste igen, da Jo vemodigt sagde:

„Far har vi ikke, og det vil vare længe, før vi får ham igen.“ Hun sagde ikke „måske aldrig“ — men de tilføjede det hver for sig i deres stille sind, for far var så langt væk. Han var ved fronten ...

Således begynder „Pigeboern“ af den amerikanske forfatterinde Louisa M. Alcott. Og allerede i disse indledende bemærkninger har bogens fire hovedpersoner præsenteret sig. Meg, som er 16 år og sød, køn og fornuftig, Jo på 15 er læsehest og med temperament, den 13-årige Beth, der spiller og synger, og Amy, som er 12 år og har talent for at tegne.

Handlingen finder sted i U. S. A. under borgerkrigen mellem Syd- og Nordstaterne. Det er nu ikke krig, bogen handler om, men dagliglivet for de fire piger, opfyldt som det er af mangehånde hændelser.

„Pigeboern“ er en af de bedste pigebøger, der nogensinde er skrevet, og har du den ikke allerede, så øns dig den i julegave, — du vil ikke blive skuffet.

★

Fra Gyldendals forlag har vi modtaget:

Astrid Lindgren: Alle vi Børn i Bulderby, Vi har det dejligt i Bulderby, og Mere om os Børn i Bulderby — vældig gode bøger for jer i 11 års alderen. Men Astrid Lindgren kan også skrive for jer i 14 års alderen, kender I Kati-bøgerne?

En fin bog for de mekanisk interesserede er Gyldendals bog om FLY.

Mennesker jeg mødte på min vej

Min lillebror Jakob og hans ven Niels er lige begyndt at gå i skole. Jakob går i A-klassen, og Niels går i B.

En dag hørte jeg de to småfyre tale sammen ude fra køkkenet, hvor vi har en tavle hængende, beregnet på beskeder fra den ene til den anden, ting man skal huske at kobe ind o. s. v.

Ved denne tavle stod Jakob og Niels og skrev bogstaver og tal. Pludselig hørte jeg et forbavset udråb fra Niels: „Nej se, Jakob, det er de samme bogstaver, I lærer i jeres klasse, som vi lærer i vores.“ Lidt efter lød det endnu mere forundret: „Og det er også de samme tal; hvor er det mærkeligt!“ Derefter kom han åbenbart i tanke om, at der måske var endnu flere ting, der kunne være fælles

for de to klasser. „Jamen, har I da også hørt historien om Avam og Evam?“ — Og det havde Jakob minsandten også.

Jeg syntes da, det kunne være morsomt at høre Niels fortælle om „Avam og Evam“, og jeg gik derfor ud og spurgte ham, hvad han vidste om de to. Og Niels var skam i stand til at gøre rede for Paradisets have, hvor der voksede et træ. „Nå, og hvad groede der så på det træ?“ spurgte jeg. Jo, der groede kundskab. Men så var det, at Avam og Evam plukkede af træet, og så var der en, der blev så vred. — Pause. „Kan du ikke huske, hvem det var, der blev så vred?“ „Ah jo, det var jo ham Gud.“

Husk, inden julen tænder
sit lys
blandt stjerner på grønne
grene,
den, der er gammel, og den,
der er syg,
og den, der sidder alene!

Hvad skal du være?

Skal det være noget
i smart
hvid kittel?

Det har du måske ikke overvejet så nøje endnu, men det kan nu være meget klogt at begynde at tænke i god tid, så at skoleuddannelsen såvidt muligt kan indrettes derefter og du kan undgå altfor mange besværlige tillægsprøver. Eller er du måske en af dem, der lønligt håber på en Miss Danmark- eller Miss World-titel med en fantastisk filmkontrakt eller et mannequin-tilbud vinkende i det fjerne?

Nej, det er vist lidt for svævende; en reel uddannelse skal der til, hvis man vil skabe sig en bare nogenlunde sikker fremtid, og så kan den ellers gå i retning af film og fjernsyn, smukke klæder eller noget helt tredje.

I en serie artikler vil vi her give en lille smagsprøve på nogle af de *erhverv, som pigerne egner sig særlig godt til*, men i virkeligheden er der jo ikke det, som en ung pige af i dag ikke kan være.

DEFEKTRICE. — Der kræves ingen særlig eksamen for at blive antaget som defektriceelev på et apotek, men en mellemkole-, en real- eller en præliminæreksamen er en fordel. Uddannelsen, som er 4-årig, består dels af diverse praktisk apoteksarbejde — påfyldninger, håndkøbs ekspedition, receptudlevering, enklere laboratorie- og recepturarbejde og noget regnskabsarbejde —, dels i en 3-årig handelsskole, som kan afvikles inden for det samme tidsrum og på arbejdsgiverens bekostning. Der oppebæres løn under hele uddannelsesperioden; for tiden er begyndelseslønnen godt 200 kr. pr. måned. Uddannelsen kan bygges på til noget, der hedder „apoteksassistent“. En uddannet defektrice får straks en månedlig gage på ca. 600 kr., og der er gode muligheder for at få stillinger både i København og i provinsen.

CAND. PHARM. — Man kan naturligvis gå videre inden for apoteksvæsenet, vælge en anden vej, studere farmaci. Det foregår på Danmarks farmaceutiske Højskole i København, men før man når så langt, skal man have en del kvalifikationer: For at blive antaget som discipel på et apotek kræves studentereksamen, helst matematisk-naturvidenskabelig med tillægsprøve i latin, eller en dermed ligestillet adgangseksamen. Efter 2 års discipeltid — med et slags korrespondancekursus i de teoretiske fag —, under hvilken disciplen under apotekerens eller en provisors ledelse assisterer ved alt slags apoteksarbejde og selv har adgang til at udføre en række analytiske prøver, indstiller man sig på højskolen til den såkaldte discipieleksamen. Er den vel bestået, følger 3 års koncentreret studium på selve højskolen, hvilket afsluttes med en cand. pharm.-eksamen. Under discipelårene oppebæres en beskeden løn på ca. 150 kr. pr. måned. Alle omkostninger for lærebøger og andet undervisningsmateriel og for manuduktion indtil discipieleksamen påhviler apotekerens. De 3 år på højskolen koster rundt regnet 850 kr. pr. år. Det

er temmelig vanskeligt at få en discipelplads; derimod er der for tiden gode muligheder for en cand. pharm. at få en vellønnet stilling enten som apoteksprovisor eller inden for medicinalindustrien.

HOSPITALSLABORANT. — Uddannelsen foregår på landets hospitaler. Med udgangspunkt fra realeksamen (med matematik) skal man gennemgå et 3-årigt kursus på Teknologisk Institut enten i København eller i Århus. Herefter følger en 3-årig elevtid på hospitalet med aftenkursus i fysik, kemi og laboratorieøvelser. Under elevtiden oppebæres en løn, som varierer noget for de forskellige hospitaler, men som til at begynde med ligger omkring de 200 kr. pr. måned. Som udlært hospitalslaborant kan man regne med en begyndelsesløn på ca. 600 kr. Der er mulighed for gode stillinger såvel her hjemme som i de andre skandinaviske lande og U. S. A.

For tiden arbejdes der på en revision af uddannelsen.

FYSIOTERAPEUT. — Undervisningen foregår på Teilmanns kursus i København. Et kursus i Århus er under oprettelse. For at blive antaget som elev skal man være fyldt 19 år; derimod kræves ingen særlig eksamen, men ligesom på så mange andre områder letter en real-, præliminær- eller studentereksamen tilegnelsen af de teoretiske fag. Et år ved husligt arbejde er også en fordel. Teilmanns kursus varer 2 år, men bliver i den nærmeste fremtid sandsynligvis forlænget til 3 år. Det omfatter både teori (anatomi, fysiologi, sygdomsbehandlingslære m. m.) og praktik (massage, sygegymnastik, laboratoriearbejde og klinik-tjeneste). Efter bestået eksamen skal eleven gennemgå en 4-måneders volontørtjeneste på en fysiurgisk hospitalsklinik eller -afdeling og kan derefter få eksamensbevis fra kursus og autorisationsdiplom fra lægeforeningen. For hele kursus beløber udgifterne sig til ca. 4.500 kr. For tiden er der mangel på fysioterapeuter i provinsen, og livsudsigterne er derfor gode (ca. 8 kr. pr. time). Også i udlandet er danske fysioterapeuter efterspurgt.

Skodsborg Badesanatorium uddanner også fysioterapeuter. Læretiden er dér 4 år, men så omfatter den også foruden nævnte fag en hel del sygepleje.

TANDLÆGE. — For at blive optaget som elev på Danmarks Tandlægehøjskole i København eller Århus skal man have gennemgået et 1-årigt forprøvekursus på Tandlægehøjskolen, hvortil der kræves studentereksamen med latinprøve eller anden dermed ligestillet adgangseksamen. Det egentlige tandlægestudium varer i 4 år og omfatter foruden tandteknik og patientbehandling en hel del teoretisk stof (anatomi, kemi, proteselære og meget andet). De totale studieomkostninger kan anslås til 5–6.000 kr. Det er altså et dyrt studium, men til gengæld skulle fremtidsmulighederne for en uddannet tandlæge være gode. Efter 2 års vellønnet assistenttjeneste på klinik har man lov til at nedsætte sig som praktiserende tandlæge.

Selvfølgelig er ovenstående oplysninger meget skematiske og underkastet både lokale og tidsmæssige forhold, men de kan forhåbentlig alligevel give en lille vejledning.

DEN FREMMEDE FUGL

Et mægtigt brag ude fra køkkenet fik Ulla til at fare sammen. Var det nu igen Lorenzo, der var på spil? Hun sukkede dybt, men besluttede sig til at blive siddende ved skrivemaskinen, hun var lige så godt i gang, og Ellen måtte lære at tage drengen på den rigtige måde.

Nu hortes der høje skrig derudefra. Ulla rynkede nervøs brynene, hun slog ham vel ikke? Hun rejste sig med et sæt. Ah, det var aldeles umuligt at arbejde på den måde. Lidt måtte hun dog have fra hånden, og Lorenzo med sine 12 år skulle vel ikke behøve, at hun evig og altid havde ham under opsig.

Ellens bestemte skridt hortes ude i entréen og efter at have banket på døren, brasede hun ind. Hun holdt drengens hånd fast sammenklemt i sin, og hendes runde hoved var rødt og forbitret.

„Jeg opgiver snart den dreng,“ stønnede hun, for han vred sig for at komme løs og kastede et mørkt blik på Ulla.

„Hvad er der nu i vejen, Ellen,“ udbød hun.

„Jeg var ude i haven for at hænge lidt op, jeg havde vasket,“ forklarede Ellen, „da jeg kom ind i køkkenet, stod den lille laban oppe på køkkenbordet med en krukke kirsebær i fav-

„det vil jeg nok sige. Hvis den lille tyveknægt først begynder at bryde ind i skabene, bliver her da ikke til at være.“

„Ellen,“ sagde Ulla strengt, „jeg vil ikke høre sådanne ord: tyveknægt og laban i forbindelse med Lorenzo. Man kan ikke bruge samme målestok på ham som andre drenge, vi kender. Vi ved slet ikke, hvordan hans tankegang er, husk, han har været igen-nem så forfærdelig meget i den korte tid, han har levet. Lorenzo, kom her hen.“ Ulla strakte venligt hånden ud.

Han rev sig løs fra Ellens faste greb og ville være smuttet under hendes og væk, hvis hun ikke havde fanget ham.

„Der ser De, frue, venlighed gør heller ikke indtryk på ham,“ hun skubbede ham hen mod Ulla og forsvandt ud i køkkenet igen.

Ulla gjorde tegn til ham om at sætte sig ved siden af hende i sofaen, hun strøg ham let over håret, hvor var det silkeblødt og så kulsort. Hun kunne se ham stivne ved det lille kær-

Fulenovelle

nen, han havde vel tænkt sig at gøre sig tilgode med den.“

„Og så tabte han krukken?“

„Nej, heldigvis havde han fornuft nok til at sætte den tilbage igen, men da han ville smutte væk, væltede den stol, han havde stået på og —.“

„Herregud, så er der jo ikke sket noget,“ sagde Ulla træt.

„Ikke sket noget,“ gispede Ellen,

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Hun læser lektier og syr i en kore;
at man har travlt nu, det ved da enhver.

Hun strikker og klipper, og klister hun smører,
for gaven skal laves til hver især.

Hør, Per, hvis du ikke har noget at gøre, så ta' og la' var' med at gøre det her!

tegn, og hun fyldtes med den inderligste medlidenhed.

De 14 dage de havde haft Lorenzo havde ikke bevirket nogen forandring. Lige fra den første dag, da hun og Asger var nede og hente den lille forskræmte fyr ved banen, havde han været stiv og afvisende overfor alle deres tilnærmelser, og kunne man vente andet? Hun tænkte med gru på, hvad dette barnesind kunne rumme af rædsler, som de intet kendte til. Man havde hørt så meget om disse flygtningelejre i udlandet. Hans fremmedartede ansigt var magert og øjnene hårde, og ikke en antydning af et smil viste sig, da Asger venligt lagde armen om hans tynde skuldre og sagde: „Kom her, min gamle ven, vi skal nok blive gode venner.“

Den første aften havde været rædsom. Drengen bevægede sig som en maskine, gjorde hvad de ved tegn bad ham om, og hun ville aldrig glemme det forbløffede udtryk, der i et glimt viste sig i hans ansigt, da de viste ham det lille rum, de havde gjort i stand til ham, hans mistroiske blik til Asger og hende og igen det forstenede ansigt.

Ulla kunne ligefrem føle drengens uvilje ved at sidde her ved siden af hende. Når bare de kunne forklare ham, at de mente ham det så godt, men de få italienske brokker, Asger kunne, kom de ikke langt med.

Det lille menneske forstod sig heller ikke på at lege som andre børn. Drengene i gaden havde forsøgt at få ham med i deres lege, men havde stødt på en så kampberedt modstand, at der måske ikke var noget at sige til, at drengene blev fjendtligt indstillede overfor ham, og således blev de første ord, Lorenzo lærte, skældsord.

Selvfølgelig kunne der mærkes en ganske lille forandring. Han var måske ikke slet så stiv, som da han kom, men han var altid på sin post.

„Kom, Lorenzo,“ sagde Ulla blødt, „lad os gå en tur hen i parken og se på fuglene.“ Hun havde lagt mærke til, at svanerne og ænderne interesserede ham, de gange de havde været derhenne.

Om aftenen fortalte hun Asger om sine bekymringer. Han for op, da hun fortalte ham om Ellens optræden.

„Jeg må have talt med hende,“ sagde han ophidset, „hun må forstå, at Lorenzo skal behandles ordentligt.“

„Du må ikke give Ellen hele skylden,“ forsvarer Ulla hende, „han er et vanskeligt barn.“

„Måske var det et fejlgreb, at vi tog ham,“ sagde Asger eftertænksomt, „men vi har da heller ikke bun-

det os endeligt, vi har ham på prøve de 3 måneder.“

„Åh nej,“ udbrød Ulla bedrovet, „vi må beholde ham. Han må ikke igen kastes ud i det uvisse, og man kan da heller ikke forlange alverden på de 14 dage, vel.“

Han så kærligt på hende. For 2 år siden havde de mistet deres dejlige dreng, Finn. Han havde været 12 år, en kærlig, lyshåret gut.

Asger strøg sig over panden.

„Du tænker på Finn nu, ikke Asger?“ sagde hun og lagde impulsivt armene om hans hals. „Det nytter jo ikke noget at sammenligne, det gør kun sagen vanskeligere, du. Jeg sætter min lid til julen. Mon ikke det skulle lykkes os at blodgøre den hårde skal, der er kun 5 uger til, og jeg tvivler på, at den stakkels dreng nogensinde har mærket noget til julen i de lejre, han har været anbragt dernede.“ Hun trak vejret dybt. „Vi må ikke tabe modet, husk på, hvor meget vi har at gøre godt imod ham.“

Da Lorenzo havde været hos dem 1 måned, gik det helt godt med at gøre sig forståelige med hinanden. Ellen var den, der havde mindst tålmodighed, og han gjorde da også alt for at sætte hende grå hår i hovedet.

Det mærkelige var, at skønt Ulla gjorde alt for at vinde ham for sig, undveg han hende, mens Asger, der var så lidt hjemme, var på vej til at vinde hans tillid.

Han havde taget godt på i den forløbne måned, kvinderne var ikke slet så skarpe og udtrykket i øjnene var ikke slet så hårdt, men han var stadig på vagt, for hvad, vidste han vel ikke selv.

Han havde vænnet sig til at have pænt tøj på, at gå i bad og at spise godt og rigeligt hver dag, så resten måtte vel komme efterhånden.

En dag kort tid før jul, hvor det havde frosset ualmindelig meget for årstiden, tog Asger ham med hen på skøjtebanen, hvor voksne og børn morede sig af hjertens lyst.

Drengen var mælløs, og Asger så for første gang hans øjne stråle af begejstring. „Kunne du lide at få skøjter,“ spurgte han med et lunt blink i øjet.

„Ja, ja, meget,“ udbrød han ivrigt.

Asger blev enig med sig selv om, at Lorenzo skulle have et par skøjter i julegave, der var nu knapt 1 uge til jul, og han indviede Ulla i sine planer.

Næste dag, da de skulle spise til middag, var Lorenzo ikke til at finde. De var dog ikke urolige, han kunne nu selv finde rundt i gaderne, og der var da ure alle vegne, så de regnede

med, at han var blevet forsinket på hjemvejen. Da han imidlertid stadig ikke viste sig, blev de enige om, at Asger skulle gå ud og lede efter ham.

Da Lorenzo samme dag havde spist frokost sammen med Ulla, var han blevet enig med sig selv om, at han ville finde den skøjtebane, far havde vist ham dagen før. Han sagde nu far og mor til sine plejeforældre. Han havde ikke kunnet glemme det syn af de skøjtende børn, han havde aldrig set noget så herligt, og da Asger havde lovet ham et par skøjter, følte han en glæde, han aldrig havde kendt til før.

Han var ikke klar over, hvad julen var, langt mindre hvad julegaver var, han havde aldrig kendt til gaver, altså ventede han, at Asger straks ville købe skøjterne, som han havde lovet. Han havde aldrig kendt forventningens glæde, hvor skulle han vel have lært den at kende.

Da skøjterne heller ikke var der næste dag, blev han tvivlrådig. Var det kun noget, far havde sagt for at more ham? Fik han alligevel ikke de skøjter?

Hans humor dalede helt ned til nulpunktet, og han begav sig fuld af trods af sted for at finde den skøjtebane. Det lykkedes ham også. Han blev stående længe og betragtede det stolte syn af en dreng, der løb kunstløb, og han var helt opfyldt af ønsket om at eje sådan et par skøjter og blive ligeså dygtig. En klynge drenge, der længe havde løbet frem og tilbage, løb hen til en bænk for at tage deres skøjter af. De sludrede og lo og een af dem sagde: „Jeg gi'r en is.“ De for hen til ishuset, og pludselig lå der på isen 5 par skøjter lige for øjnene af Lorenzo.

I lejrene, hvor han havde levet hele sin tilværelse, havde enhver været sig selv nærmest. Han var blevet anbragt hos en familie med 4 børn, og selvfølgelig fik han altid sidst af alt. I lejren gjaldt det, at enhver måtte klare sig. Havde man rapset, fik man sin straf.

Han følte sig tiltrukket af skøjterne, måtte hen og føle på dem. Han så efter drengene. De råbte højt henne ved ishuset. For han vidste af det, havde han et par af skøjterne under sin bluse. Han gik hen i den anden ende af isbanen og forsøgte at få skøjterne på. Det var svært, men endelig lykkedes det at få dem til at sidde fast på skistøvlerne.

Av, der lå han. Det, der havde forekommet ham så forfærdelig let, var meget vanskeligt. Han kom med

stor anstrengelse på benene igen og forsøgte igen. Ganske forsigtigt prøvede han med et ben og stødte fra med det andet. Det var himmelsk. Han gled hen over isen. Han faldt mange gange, men begyndte troligt forfra igen. Han holdt sig nede i det hjørne, for en sikkerheds skyld.

Han glemte helt tiden, klokken blev mange, de fleste af børnene var gået hjem til middagsmaden, og det var blevet helt mørkt. Der var kun få tilbage, den elektriske lygte lyste ned over dem.

Pludselig dukkede 2 drenge frem ved siden af ham. „Nå, det er dig, der har hugget mine skøjter,“ råbte den ene og gav Lorenzo et stød, så han væltede. Begge drenge kastede sig over ham, og han fik en omgang, som han huskede længe. Derefter rev de skøjterne af ham og løb deres vej.

Forslået og våd begav han sig på hjemvejen, hulkende af raseri, hvor Asger mødte ham og hastigt fik ham bugseret hjem til et varmt bad. Drengens trodsige ansigtsudtryk forbavsede ham, hvad mon han nu gik og pinte sig selv med. Ingen af dem kunne få et ord ud af ham om, hvor han havde opholdt sig hele eftermiddagen, og da Asger venskabeligt tog ham om skulderen, frigjorde han sig med en heftig bevægelse og betragtede ham fuld af mistro.

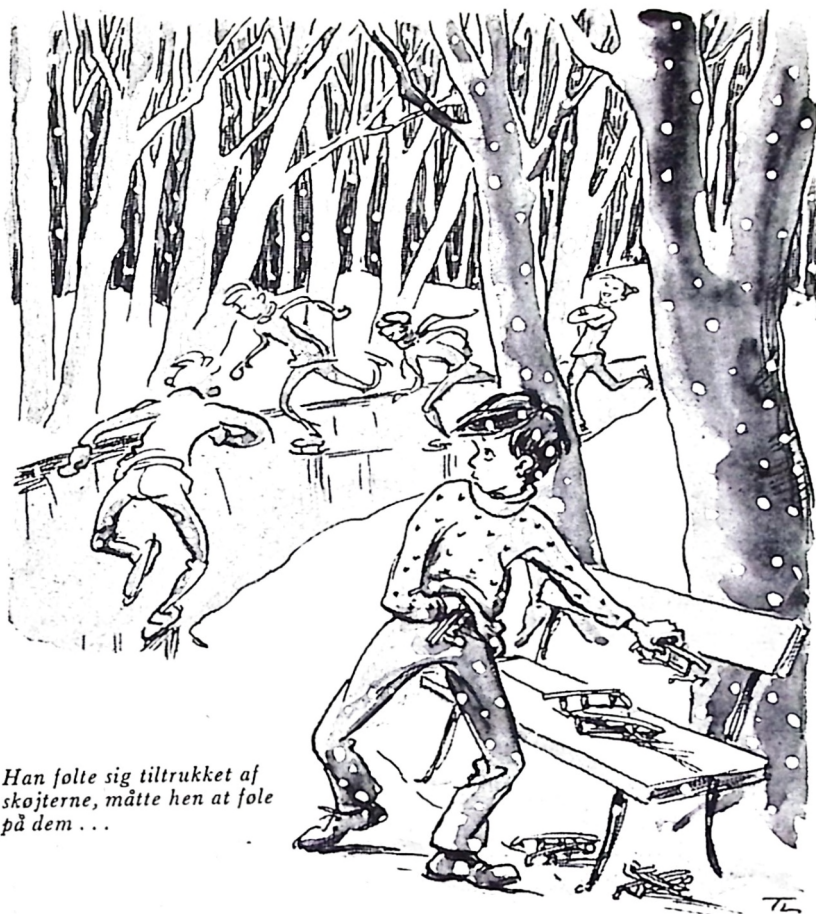
Nogle dage før jul ventede Ulla sin søster og hendes 2 børn, en dreng og en pige, på besøg i juledagene. Svogeren skulle komme juleaftensdag. Ulla tog Lorenzo med på banegården, hvor der var et mylder af mennesker. De to børn tog Lorenzo meget i øjesyn, og Alice syntes at være tilfreds med resultatet af sine undersøgelser, hun tog ham i hånden og sagde: „Goddag, Lorenzo, jeg kan godt li' dig.“ Hun var 5 år, og drengen blev helt genert. Han havde beholdt sin stive holdning overfor plejeforældrene, siden udflytning til skøjtebanen.

De skyndte sig ud til den ventende bil, Alice ville absolut sidde ved siden af Lorenzo, der ikke vidste, hvor han skule gøre af sig selv.

De følgende dage var de to uadskillelige. Broderen Jens måtte gerne få lov at lege med dem, men Alice holdt sig klos op af Lorenzo, der så ud til at nyde, at der var een, der havde brug for ham.

Juleaften var en eneste stor overraskelse for Lorenzo. Han havde aldrig set et juletræ, aldrig smagt en julegås, aldrig set et julegavebord.

Selvfølge skulde Alice sidde ved

Han følte sig tiltrukket af skøjterne, måtte hen at føle på dem...

siden af Lorenzo, og munden gik på hende, hun måtte forklare ham det altsammen på sin egen maner, og han lyttede andægtig efter.

Ulla og Asger så til deres store glæde, hvor samværet med den lille pige disse få dage havde bevirket det, som de ikke med al deres kærlighed og medynk havde kunnet.

„Ved du, hvad det er, han trænger til?“ Asger så spørgende ind i sin kones blanke øjne. Hun rystede på hovedet. „En lille søster.“ Hun slog efter ham i spøg.

Det store øjeblik var kommet, da julegaverne skulle udddeles. Børnene fik travlt med at pakke ud. Asger og Ulla betragtede spændt Lorenzos ansigt, da han pakkede skøjterne ud. Til deres store forbløffelse brast han i en voldsom hulken, smed skøjterne på gulvet og løb ind i den anden stue. De løb efter ham, bestyrkede over den utaknemmelighed, de mente, han havde udvist.

Lorenzo lå på sofaen med hovedet boret ned i en pude og hulkede, som om hans hjerte skulle bryde.

Ulla og Asger så på hinanden. Hvad skulle de stille op? Ulla gik hen og satte sig ved siden af ham og tog den hulkende dreng i sine arme. „Fortæl så mor, hvad der er i vejen,“ hviskede hun ømt til ham.

Og så kom hele historien, afbrudt af hik og gråd, hvorfor han havde taget skøjterne, og hvor han havde været hele den dag, og at han troede, at de havde glemt deres løfte. Ulla og Asger smilede befriet til hinanden. Nu vidste de, at der var en god bund i deres dreng. Pludselig stød lille Alice i døren og så spørgende på dem, hun havde tårer i øjnene.

„Kom Alice,“ råbte Asger overgivent, „nu er der ikke mere at være ked af, tag Lorenzo i hånden, så går vi ind til julegaverne.“

Ragnhild Wass

Frimærkeindsamlingen

som sluttede 10. oktober 1958, bragte 642,40 kg til Stig Guldbergs lejr. Bedste trop var Ryom trop, bedste bestyrelsesmedlem Ingeborg Jessen, som begge har vundet et „foredrag“ fra kontaktafd. Alle andre vindere har fået diplom tilsendt.

Klampenborg trop	2,859 kg
Helsingør trop	2,194 -
Hanne V. Eriksen, Voldgade 10, Lemvig	1,400 -
Ordrup trop	2,890 -
Skårup trop	0,500 -
Fuglebakken trop	2,600 -
5. Odense flok	0,900 -
Lundtofte trop	1,000 -
II Absalon trop	0,400 -
Østermarie trop	1,250 -
Højbjerg trop	1,750 -
Skansetropen, II Nørresundby	0,900 -
Hammershøj trop	0,500 -
Ryå trop	1,760 -
II Århus trop	3,410 -
Rønne trop	2,660 -
Molly	0,900 -
Guldborg trop	1,110 -
IV Esbjerg trop	1,850 -
II Lyngby trop	1,900 -
I Haslev trop	1,500 -
Sybille Bruun	0,250 -
Bagsværd trop	0,940 -
Sct. Georgstropen (Brevspejderne)	2,300 -
I Odense flok	0,750 -
I Køge trop	1,590 -
I Sønderborg trop	4,210 -
Ingeborg Jessen	5,810 -
I Hjørring trop	4,300 -
II Silkeborg trop og flok	0,300 -
I Ryom trop	9,450 -
II Horsens trop	4,890 -
Hedehusene trop	1,850 -
I Horsens trop	2,700 -
7. Odense trop	6,590 -

Er I i gang med næste frimærkeindsamling?

For frimærkesamlere!

Er du interesseret i at samle frimærker og poststempler, der er udgivet i forbindelse med spejderbegivenheder? Hvis du er det, kan du blive medlem af en særlig klub: The Scout Stamps Collectors' Club.

Som medlem vil du kunne:

modtage en meddelelse om spejderfrimærker, have en chance for at komme med til møder, hvor spejderfrimærker vil blive vist og drøftet, få spejderfrimærker og konvolutter til den billigst mulige pris og lejlighed til at bytte med andre spejdere.

Arskontingentet er 5 shillings (i Storbritannien), sendes til Mr. H. L. Fears, 11, Salisbury Road, Seaford, Sussex, England.

(I danske banker kan man få udstedt en check på det ønskede beløb i engelske penge. Husk, at navnet på den, pengene skal sendes til, skal stå på checken.)

I „Roland Posten“, KFUM-spejdernes patruljeførerblad, finder vi dette gode råd:

TØRSPRIT

I lejre kan det ofte være en fordel at have lidt tørsprit til opvarmning, hvor det er for omstændeligt at tænde bål. Da den tørsprit, der er i handelen, er dyr og uøkonomisk, bringer „Roland Posten“ her en opskrift, hvorved du kan lave din egen tørsprit.

Materialer:

- 1 metaldåse med låg (malerdåse, nescafedåse).
- 1 deciliter denatureret sprit.
- 1 julelys.
- 3 gram natriumhydroxyd. (Fås på apoteket.)

Fremgangsmåde:

Hæld spritten op i dåsen. Sæt dåsen i en kasserolle med lidt vand og opvarm den forsigtigt. Pas på! Sprit må ikke sættes direkte på ild. Brug eventuelt en elektrisk kogeplade. Skær julelyset i småstykker og kom dem i spritten. Smid vægen væk. Når stearinen er smeltet, tilsættes natriumhydroxyd. Derefter står hele herligheden i det varme vand uden ild i en timestid. Pas på, at der ikke kommer vand i tørspritten, som langsomt vil dannes under afkølingen.

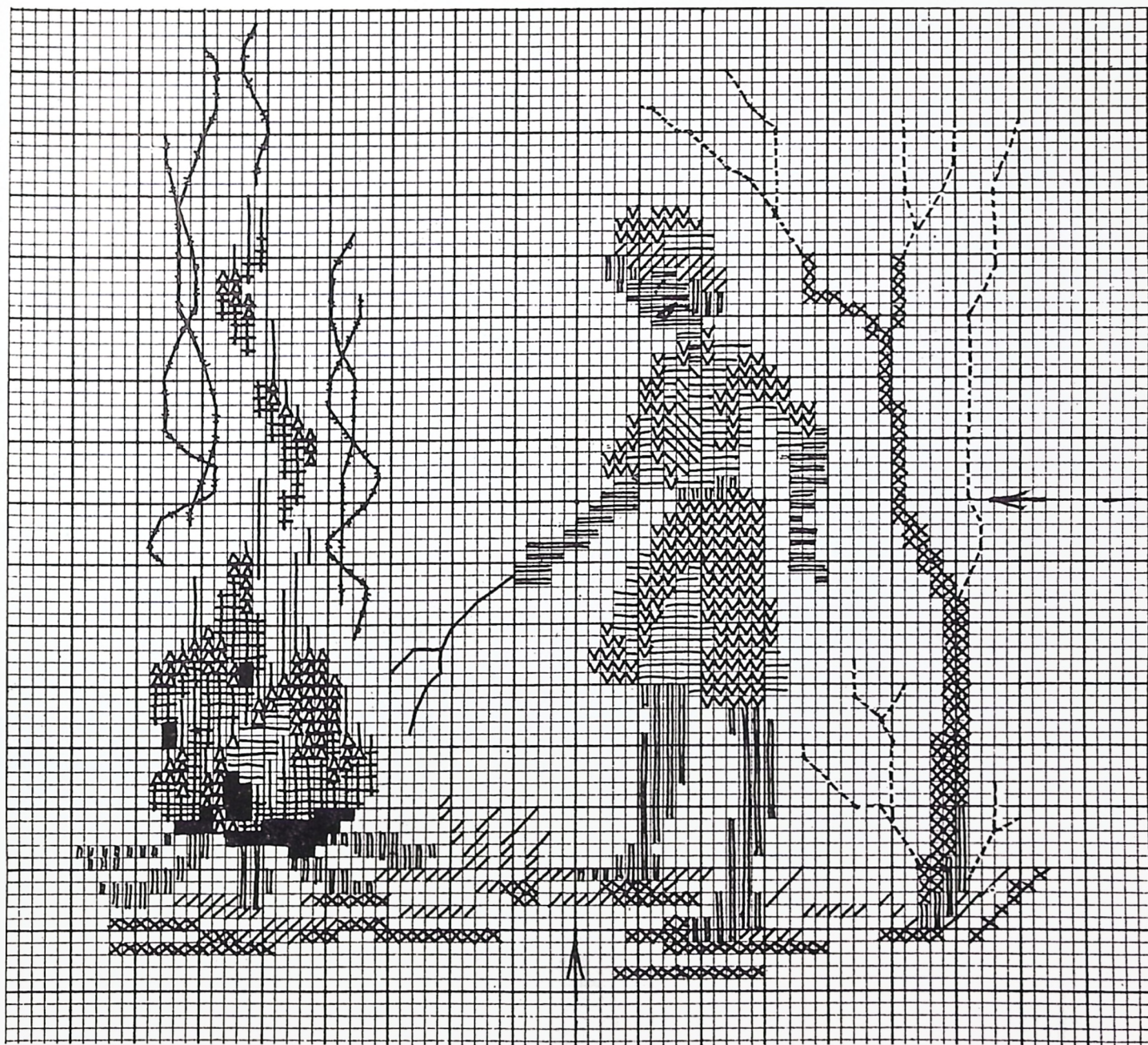
Tørspritten anvendes ved at blive antændt i dåsen og kan slukkes ved at lukke dåsen med låget.

Knud-Erik Lund

Vor korsstingsserie

Se farveskalaen i et af de foregående
numre af bladet.

DEPOTETS Juleprisliste

er i november udsendt til alle troppe. Har du ikke fået juleprislisten, så bed din fører om den. Læs den grundigt igennem, og husk også på udstyret til ture og lejre, når du skriver din ønskeseddel.

NYE BØGER!

Pigespejderbogen i ny udgave, tilrettelagt efter det nye prøvestof. En bog enhver spejder bør ønske sig. Pænt indbundet

i pluviusin 6,00
i skind m. guldtryk 11,00

Duelighedstegnbogen i ny udgave med mange nye og spændende duelighedstegn 0,85

Pigespejderlommebogen. Maylands kalender med flagkort, mange oplysninger og specielt spejderstof 4,25

NYHED!

Marineblå jumper, helulden m. V-formet halsudskæring

str. 10-12 år 26,50-28,50
str. 14-16 år 30,75-32,75
str. 42-46 32,75

JULEKORT

Skriv dine julehilsener på julekort fra depotet med Trilles søde tegninger.

Med spejdermotiver i flere farver:

3 forsk., 7 stk. 0,60
pr. stk. 0,10
samme m. kuvert, 4 stk. 0,60

Julekort i rødt og sort tryk:

5 stk. 1,00
samme dobb. m. kuvert, 5 stk. 1,75

SPEJDERJUL

Et fornøjeligt julehefte 1,75

Sælger din trop ikke „Spejderjul“, så køb det på depotet, ønsk dig det og giv det som gave.

Depotet ønsker alle en god og glædelig jul!

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

REDAKTIONSSKRETER: Susanne Hermann, VII Kollegium, værelse 32, Universitetsparken, Aarhus.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1959 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 29. november

8858